

VÉRMACSKA 2

avagy a világalom Alfira tör

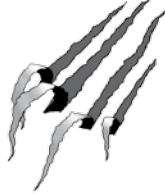


S I M O N T A M Á S

Simon Tamás

VÉRMACSKA 2

avagy a világuralom Alfira tör

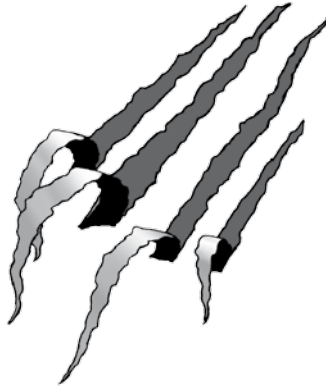




Simon Tamás

VÉRMACSKA 2

avagy a viláгурalom Alfira tör



Könyvmolyképző Kiadó, 2012



ELŐSZÓ

Tisztában vagyok vele, hogy a második részek mindig szarabbak, mint az elsők. Azzal is tisztában vagyok, hogy ez most nem így lesz. Már csak azért sem, mert tanultam az első kötet hibáiból (ha voltak egyáltalán hibái), és tanultam abból is, hogy Szőrire nem szabad semmit bízni, mert mindent elszúr. Tehát, ha a következő alkalommal a nyilvánosság előtt képviseli az érdekeimet, akkor jól pofán karmolom előtte, csak azért, hogy érezze azt, hogy meg kell tanulni beszélni, mert arra van a szája, nem arra, hogy hebegjen-habogjon, mint valami marha. Történt ugyanis, hogy volt könyvbemutatóm, ahol én nem vehettem részt, mert kitalálta, hogy majd ő képvisel engem és egyébként sem érezném jól magam, tehát emiatt. Szerintem



meg azért, mert nem akarta, hogy egy macskára többen figyeljenek, mint rá. Aztán az volt, hogy nem tudott megszólalni, mert annyian voltak, mintha ott lettem volna.

Azt javasolta, hogy szaladjunk előre, mondom, nem szaladunk előre, mert ez naplóregény lesz, nem a te fényezésed, szóval fogd be és tanulj tőlem. Azt mondta, hogy mást nem is lehet tőlem, csak tanulni. Meg esetleg agyvérzést kapni.

Miközben ezeket a sorokat írom, éppen hatan akarnak megölni. Erre majd még bővebben kitérek, mert sorrendben haladunk tovább. Legalábbis mondtam Szőrinek, hogy sorrendben haladunk. És, ha valamit mondok Szőrinek, az úgy van.

Szóval hat köcsög az életemre tör, de Szőrit ez egyáltalán nem zavarja, ugyanis amikor nekiáll turbékolni, mint valami szárnyas, akkor aztán lehet égszakadás meg földindulás is, sőt, az én szőreim is hullhatnak zsákszámra. Ezt párszor már szóvá tettem, hogy talán üdvös megoldás lenne, ha velem is foglalkozna, nem csak a létfenntartó ösztönével, mert az én lételem is fenn kéne tartani valahogy, csak hatszoros túlerővel szemben nagyon nehéz. Azt mondta, hogy duguljak el, mert nem mindegyik akar megölni, csak a Nemesek, de azok is inkább csak azért, mert pattogok a szemük előtt, mint a nikkelbolha, aztán föláll a szőrük, és ne csodálkozzak, ha ilyenkor adnak egy-két pofont.

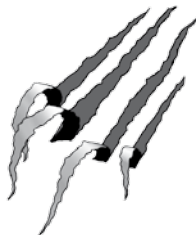
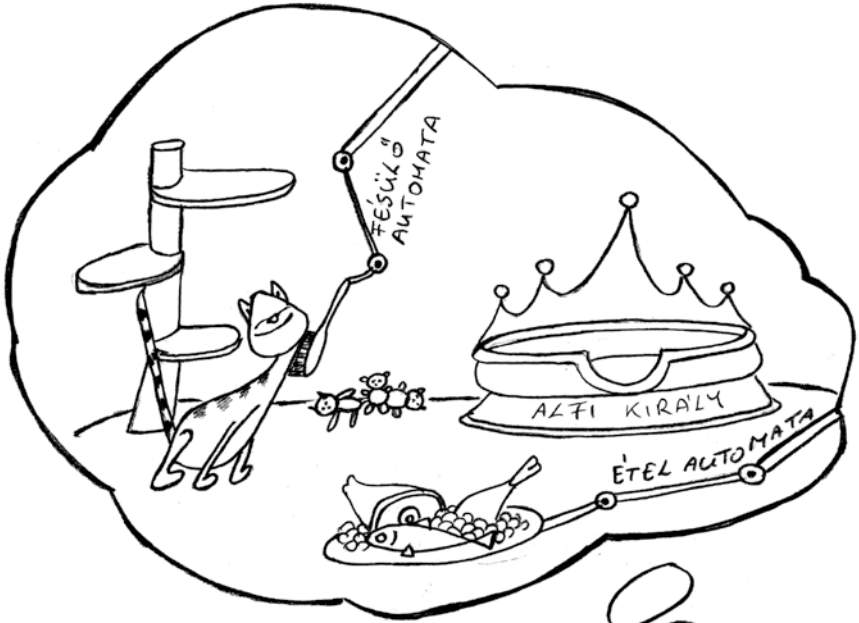


Egy-két pofont? – kérdeztem a Szóritól, kapjál te is ennyit, aztán akkor kíváncsi leszek, hogy áll a szád, bazmeg! Szerintem úgy, mint a kacsza segge, szóval nekem csak ne add a faszagyereket, ha kérhetem, mert nem áll jól. De aztán rájöttem, hogy ő már faszagyerek, meg neki van saját élete, meg ő felnőtt, meg őneki párkapcsolata van! Hát, így múlik el a világ szánalmassága egy csettintésre, de mondtam neki, hogy arra azért majd figyeljen, amikor majd még egyet csettint az élet, akkor nehogy az történjen, hogy megint én leszek az egyetlen, akit szeret, meg akire számíthat, mert az kurva élet, hogy nem leszek olyan türelmes, mint kezdetben. Mert lehet, hogy olyannak tűnök, mint aki megbocsát, viszont felejtetni nem fogok.

Azt mondta, hogy azok után, amiket az utóbbi időben műveltem, ne adjak életvezetési tanácsokat neki, mert felesleges. Egyből hanyatt is vágtam magam, és nekiálltam torkom szakadtából dorombolni, mert tényleg nem volt szép tőlem, amiket tettem. De komoly előzménye van annak, hogy kevésbé viselkedtem aranyosan.



JÚNIUS



Azt hiszem, ott hagytuk abba, hogy lófaszt kaptam születésnapomra, nem szülinapi bulit, de ez végül mindegy is, mert azt mondta a Szóri, hogy más macskának még a születésnapját sem tudják. Mondom, te sem tudod az enyémet, csak kitaláltad, tehát gyakorlatilag teljesen mindegy. De csak feszt bizonygatta, hogy nem ünneplik meg más macska születésnapját, mondom, tudom, de az enyémet ünnepeled, mert én vagyok az isten. Például. Azt mondta, hogy vegyek vissza az arcomból; mondom, a tiédből szívesen visszaveszek egy pár hektárt, mert amekkora fejed van, nyugodtan ki lehetne belőle venni. Azt mondta, hogy ne tiszteletlenkedjek, mert ki fog kötni a napra és elsorvaszt a járdán, mondom, egyrészt az üres fenyegetések nem érdekelnek, másrészt pedig, ha érdekelnének, akkor is tudom, hogy nem tennél velem ilyet, mivel én vagyok az egyetlen, aki van neked. Innentől kezdve pedig bármit megtehetek veled, mert úgysem lesz semmi szankció. Azt mondta erre, hogy azt sem tudom mi a szankció, mondom, dehogynem tudom, az olyan, hogy csinállok valamit, te agyatlanul fenyegetőzöl, aztán rájössz, hogy szánalmas vagy és nem történik semmi. Szomorúan vette tudomásul, hogy tényleg valami ilyesmit jelent. Ezért vitatkozol? – kérdeztem tőle, mert ezért tényleg felesleges.

Leültettem magammal szemben, hogy mesélje el a jövőre vonatkozó terveit, mert roppantul érdekel, mi



fog történni a közeljövőben. Azt mondta, könyvet fog írni, mondom, ez olyan, mint hogy pilóta leszel meg úrhajós, tehát az összes olyan embernek, aki nem ért semmihez, annak az az álma, hogy könyvet írjon, szóval én valami komolyabb dologra gondoltam, mert megmondom őszintén, aggódom honnan lesz tasakos. Azt mondta, hogy lesz.

Mivel üres ígéretekkel már teli van a padlás, ezért gyorsan pofán csaptam, hogy térjen észhez. Mert ő dolgozik. Mondom, az nem munka, hogy mindig a kocsmában vagy. De hogy ő nem inni megy, hanem dolgozni, mondom, teljesen mindegy, akkor is átjár a légkör, aztán paraszt leszel te is, mint az alkoholistáid, meg reggelente remegni fogsz. Erre közölte, hogy nem fog remegni, továbbá pedig ne adjak neki életviteli tanácsokat, kérdezem, hogy miért ne, azt mondta, hogy azért, mert egy élőlény, aki fekszik és eszik és illegíti magát, és ennyiből meg is él, az ne adjon tanácsokat. Mondom, nem illegek bazmeg, hanem te lennél szomorú, ha nem csinálnám, úgyhogy talán kussoljál és figyeljél rám. Azt mondta, hogy nem figyel, mert könyvet fog írni és ne zavarjam a szellemi tevékenységben. Azt hittem, befosok. Főleg azon, hogy Szőri szellemileg tevékeny. Bár, jegyzem meg, még mindig jobb, mintha termékeny lenne. Vagyis lehet, hogy az, de ha van isten, vagyis vagyok, akkor ez soha nem fog kiderülni.





Olyan kurva meleg van, hogy kihullik a szőröm, mondtam a Szőrinek, hogy vegyen hordozható klímát, azt mondta, hogy nincs rá pénze, mondom neki, az nagyon érdekes, mert általában aki dolgozik, annak van pénze, azt mondta, hogy általában igen, de ő nem általános eset, mondom, azt vettem észre. Erre közgazdasági és társadalmi előadást tartott nekem, hogy más országban tényleg így van, mondom, akkor takarodjál másik országba klímát venni, csak kurva gyorsan csináld, mert meg fogok zavarodni. Azt mondta, ne aggódjak, mert ő is meg fog zavarodni. Persze, hogy meg fogsz zavarodni, hisz annyira dagadt vagy, hogy ki kéne téged állítani annak bizonyítékaként, hogy a Földön kívül van élet, mert hogy nem vagy idevalósi, az száz százalék. Kérdezte, hogy miért mondom ezt, mondom, azért, mert olyan dagadt vagy, hogy az életellenes, semmihez sem hasonlítható a fejed, olyan undorítóan nagy, az orrodon meg simán landolnának a Malév-gépek. Ezen megsértődött, aztán elvonult szellemi tevékenységet végezni, ami pontosan úgy nézett ki, mintha sorozatot nézne a számítógépen, meg is kérdeztem tőle, hogy ez mire jó, azt mondta, hogy arra, hogy kikapcsolja az agyát. Felhívtam rá



a figyelmét, hogy az alkotáshoz nem kikapcsolt agy kell, hanem odafigyelés, erre megkérdezte, hogy mit tudok én az alkotásról, és mutattam neki, hogy most alkottam az alom mellé egy adag szart. Erre nem volt annyira büszke, de annyira nem is érdekelte, hogy el-takarítsa, inkább nézte tovább a sorozatot, mert abban biztos benne van az élet értelme. Na persze.



Jön ki a szobából, ilyen fejbe rúgott arccal, hogy kapott e-mailt egy igazi nőtől, mondom, nyugodtan legyél szerelmes pár karakterbe, tényleg, semmi gond nincs ezzel, azt mondta, hogy nem szerelmes, csak a lány aranyos, mondom, teljesen mindegy neked, mert nem itt lakik, te pedig ilyen melegben két házzal ar- rébb is nehezen mész, mert elkezdesz fulladni, illet- ve izzadsz és dagadt vagy, úgyhogy meg se próbálj randira menni. Azt mondta, hogy ott még nem tart a lánnyal, hogy randizzon, mondom, neki, hogy ott még soha nem tartottál, mert emlékezzünk csak vissza, hány sikeres találkozásod volt nőkkel.

Erre közölte, hogy ez most majd más lesz, mondom, ez most majd nem lesz más, és fogadd el inkább, hogy életed feladata más nem lehet, mint az, hogy engem szolgálj, szeress és etess. De szerinte akkor is tudna



szolgálni és szeretni, ha lenne valaki az életében. Jó, engem nem érdekel, senkid nincs, bazmeg, és nem is lesz, törődj bele!



Egyre melegebb lesz, mondtam Szőrinek, hogy jön a globális felmelegedés, meg a pingvinmadarak, azt mondta, hogy nagyon kevés esélyt lát arra, hogy pingvinek lesznek az udvaron, ja, hát ha balfasz vagy, akkor persze, hogy nem lesznek, de ha esetleg beszereznél egyet, akkor azt megköszönném, ugyanis azok biztos finomak. Sajna soha nem tudom, hogy mikor milyen következménnyel jár, ha kinyitom a számat – ez a kretén rögvest tudálékos előadásba kezdett a pingvinekről, hogy az apa melegíti a lábán a tojásokat, mondom, az a csikóhal, bazmeg, és nem a lábán, hanem az apa hordja ki, de teljesen mindegy, majdnem eltaláltad, hisz az egyik a vízben lakik, a másik a fagyott vízen, az egyik szárnyas, a másik pedig halacska. Erre összevesztünk, hogy akkor most mi a helyzet a pingvinekkel, de hamar lefegyvereztem, ugyanis felhánytorgattam a Nobel-díjra méltó elméleteit, jelesül, hogy a macska és a bagoly, azok rokon állatok, tehát, ha valaki ennyire megbízható biológiailag, akkor az inkább ne pofázzon bele a pingvinekbe meg a csikóhalacskákba.



Persze ez nem változtat azon a tényen, hogy meleg van, mert úgy is tud melegem lenni, hogy közben igazam van, szóval teljesen mindegy, hogy én mit mondok, nem változik a helyzetem. Kérdeztem a Szőrit, hogy egyáltalán keresett-e már pénzt, hogy legyen nekem mobilklímám, azt mondta, befizette rezsibe, mondom, jó, ez oké, de csak akkor, ha a rezsi a mobilklíma szinonimája, ám felvilágosított, hogy nem. Én komolyan elhullok szőrileg, hát miért nem lehet az én teljesen jogos igényeimnek eleget tenni? Mondtam is neki, balfaszkám, te is jobban járnál egy légkondival, de azt mondta, hogy nincs rá keret. Mondom, remélem a tetetési fényképeden lesz keret bazmeg, mert különben kirojtozom a szélét, te isten legnagyobb állata. Azt mondta, hogy ne háborogjak, mert más macska..., de a szájára tettem a mancsom, és közöltem vele, hogy nem más macska vagyok. Világos? Világos, mondta, és ekkor behúztam a karmaim, és rátértem arra a kérdésre, hogy mi a helyzet a randizással és közölte, hogy jelenleg semmi, de majd változni fog a helyzet. Én úgy gondolom, semmi nem fog változni és ez nagyon jó hír, mert nem bírnám elviselni, hogy a szarból szedjem össze ezt a szerencsétlent, amikor az a lány megtudja, hogy valójában milyen ember az én Szőrim és úgy bassza ki, hogy a lába még át sem lépte a lány szobájának küszöbét.





Valójában nem történik semmi, mert a Szőri baszik könyvet írni (legalább valamit baszik), dolgozik naphosszat, és amikor hazajön, akkor nem csak bűdös, hanem elviselhetetlen is, és nyavalyog, hogy ezért a pénzért, meg hogy ennyi ideig, meg egyebek. Mondom, örülj neki, hogy egyáltalán van munkád, mert más ezt nem mondhatja el magáról, hogy munkája van, erre azt mondta: ez nem is munka, hanem tömény szomorúság, hogy emberekbe alkoholt tölt, mert tönkre fog menni az életük. Emlékeztettem rá, hogy amikor először találkoztunk, akkor kettőnk közül nem én voltam bebaszva, mint az albán számár, de azt mondta, hogy azóta nem, meg hogy az egyszeri alkalom volt. Mondom, akkor se aggódj, mert akik a kocsmába járnak, azok ezt az életvitelt választották, te nem tehetsz róla, és akkor jött azzal, hogy ő bűnrészes, mondom, a faszt vagy te bűnrészes, és ne rinyálj, hanem zuhanyozz, azzal mindenki jobban jár, főleg én, mert nem kell szagolgatnom a rád izzadt kocsmabűzt. Mondtam neki, hogy nem csoda, bazmeg, hogy nem csajozol be, hát ilyen élet mellett, hogy reggeltől estig dolgozol, aztán amikor meg szabadnapos vagy, akkor



fetrensz, mint egy zsák szar, így nem is lehet. Meg ugye, ha nem lennél ennyire dagadt, az sokat lendítené az ügyön. Azt mondta, hogy majd nekiáll fogyókúrázni, kérdeztem tőle, hogy mikor? Akkor, mikor majd leszokik a dohányzásról, vagy akkor, amikor majd leszokik arról, hogy állandóan zsírosat zabáljon?

Közölte, hogy életvitelszerű változások lesznek, mondom, azok, ja, bólogatok én neked, csak hinni nem hiszek, de annyi baj legyen, mert úgy nem lehet semmit csinálni, hogy holnaptól kezdődően, tehát, ha megvan az elhatározás, akkor azt rögvest foganatosítani kell, erre basztál rá te is, Szőrikém...

Persze nem hagyhatta annyiban, mert ennek lételemé a pofázás, ezért a sanyarú sorsát hallgattam, és azt, hogy minden rendben lesz, és majd egyszer otthagyja a kocsmát, nem fog dolgozni, hanem farmon fog lakni. Gyanús volt, hogy ezt már hallottam valahol, aztán kiderült, hogy ezt a Szőri mondta hónapokkal ezelőtt, gyakorlatilag ugyanezt, és azóta sem törekedett ebből semmire. Mondta, hogy ez nem ennyire egyszerű, hogy az ember elhatároz valamit és az megtörténik, mert azért tenni kell. Mondom, akkor tegyél, például engem be a macskacipelőbe, aztán adjál el valami északi országba, ahol nincs ilyen meleg. Erre az volt a válasz, hogy a világ minden kincséért sem adna el, mert én vagyok neki a világ minden kincse. Felhívtam a figyelmét arra az egyszerű dologra, hogy ha a



világ összes kincsével rendelkezhet, akkor vissza tud vásárolni, de ilyen bonyolult összefüggésekre képtelen rájönni, mert – ahogy felénk mondják – buta, mint a föld.



Mivel megfelelő irodalmi képzettségre tettem szert az évek során, mert ez a buzi is inkább olvas, mint hogy dugna, ezért rájöttem, hogy én egy Csehov darabban élek. Szőri pont úgy viselkedik, mint ott a szereplők, hogy tervez, tervezget, aztán nem történik semmi, mert nem csinál semmit, és úgy nehéz. Mondtam is neki, hogy akkora vagy, mint három nővér, erre azt mondta, hogy kisül a zsírja, tehát most fogyni fog, és egyébként se legyek ennyire képzett, mert a végén még elvisz az Akadémiára, aztán beírat, és ott kell ma-radnom okoskodni. Mondtam neki, hogy ezzel nincsen semmiféle probléma, mert okoskodásban felülmúlhatatlan vagyok, ugyanis folyamatosan a te okoskodásodat hallgatom, erre közölte, hogy ott le kell tenni valamit az asztalra. Tényleg? – kérdeztem, akkor miért van az, hogy te nem tettél le semmit, aztán okoskodsz.

Így veszekedtünk, amikor a Feketehajú beordított, hogy gyere fiam kertet ásni, én pedig dőltem a röhögéstől és utánakiáltottam, hogy remélem, a sírod



mész ásni, bazmeg, az meg visszaszólt, hogy tarkón fog csapkodni ásóval, mert nekem kisebb gödör is elég. Lusta köcsög, mondtam neki, aztán lefeküdtem egy árnyékos sarokba pihenni, mert kifárasztott a vita.

Amikor beért, akkor meg olyan fáradt volt, mint-ha átásta volna magát Kínába, de arra még volt ereje, hogy kijavítson, hogy ha nekiállna ásni, akkor nem Kínában kötne ki, hanem a bolygó közepén, ahol sokkal melegebb van, mint itt, és féltő, hogy szénné égne, amint eléri a magmát. Biztattam, hogy próbálja ki, de nem volt vevő az ötletemre, és összecsuclott, mint egy nyugágy, a Feketehajú meg röhögött rajta, hogy milyen puhány.

Ez is csak az én gazdámmal eshet meg, hogy még az anyja is kiröhögi. Persze én élvezem.



Megjött a Szőri, szerintem már nem is lakik itt, legalábbis nem ide van bejelentve, nyilván rá találták ki azt a kifejezést, hogy ágyrajáró. Erről jut eszembe, hogy mondjuk azt biztos nem bánná, ha az ő ágyára járna valaki, és azt sem, ha nem én lennék az illető, és pláne nem hugyozási céllal tenném mindezt.

Kérdeztem tőle, hogy ugyan el vagyok hanyagolva, de ez már gyakorlatilag nem érdekel, az érdekel,



hogy amikor majd már nem is jössz haza, akkor kire hagysz? Azt mondta, ne legyek már ilyen, mert ő csak fáradt és pihennie kell. Szerintem nem kell pihennie, szerintem engem kéne szórakoztatnia, mert ellenkező esetben kurva világot csinállok, de ez nem különösebben hatotta meg.

Mondtam neki, hogy üljél ide mellém, terapeutállak (amiből eddig csak az utállak volt igaz), meséld el, hogy mi a nyűgöd. És akkor elkezdte.

A végén, amikor az egész siratóéneket befejezte, de tényleg annyit sírt, mint Krisztus keresztje alatt az aszszonyok, akkor mondtam neki, hogy kezdelek megérteni, de azért sajnálni nem foglak, ha nem haragszol, mert az nem az én stílusom.

Azon rinyált ez a balfasz, hogy milyen az élet a Ferivel, a Pistával meg a Pékkel. Ezek a kocsmában laknak, és az a különleges ismertetőjegyük, hogy nekem történeteket kell róluk hallgatnom, amik egyáltalán nem érdekelnek, de legalább unalmasak. Ezek hárman olyanok, az előző analógiánál maradva, mint az atya, a fiú és a szentlélek, csak, mint kiderült, ezek inkább a fröccs, sör, pálinka háromságban hisznek, de annyira, hogy egész nap mást sem csinálnak, mint misét tartanak neki, és a kocsmát nevezik az első és egyetlen otthonuknak, ami végül is igaz lehet a Szőri elbeszélése alapján, vagy ha nem, akkor majd igaz lesz, mert a munkán kívül csak a fákat kerülük esténként, amikor



a bebaszínuszgörbén mennek hazafelé. Ezt én is szoktam látni, amikor várom a Szőrimet az ablakban, amikor dolgozik értem, hogy ígérhessen klímát, de ne kapjak, de én már az ígéretet is elhiszem, csak jöjjön haza néha legalább éjszakára.

Azt szeretem a legjobban, amikor megérkezik, izadt egész nap, mint a dokkmunkás, és akkor kitalálja, hogy neki tulajdonképpen nincs is kedve zuhanyozni. Olyankor még jobban kerülöm a közelségét, mert büdösebb, mint azok a sajtok, amiket szokott enni.



Bejelentette, hogy megy nyaralni, mondom, menjél, engem nem érdekel, sőt, az lenne a legjobb, ha soha nem jönnél vissza, mert megesznek a halak vagy megfulladsz, esetleg halálra eszed magad, de azt mondta, hogy ő nem megy bele természetes vízbe, mert abban laknak a betegségek. Nem, mondom neki, a koponyádban laknak a betegségek és azok irányítják a gondolataid és ettől vagy hülye. Azt mondta, mind-egy, a lényeg az, hogy a víz kilőve, tehát más halálnemben kell reménykednem, mondom, az biztos nem játszik, hogy halálra dolgozod magad, mert ugye a nagy álmod, hogy könyvet írsz, az csak elméletileg létezik, vannak hetek, amikor csak két napot dolgozol összesen,



tehát valójában semmi, de az égegyadta világon semmi értelme nincs az életednek. Azt mondta, hogy foglalkozhatnék már magammal is egy kicsit, mondom, egész életemben magammal foglalkozom, téged pedig csak baszogatlak, mert megérdemled, sőt, azért baszogatlak, mert magammal foglalkozom, ugyanis, ha te hülye maradsz, akkor nekem szarabb lesz az életem. Például nem leszek szentté avatva. Azt mondta, az biztos nem fog megtörténni, hogy én szentté válok, kérdeztem tőle, hogy miért nem? Azt mondta, azért, mert általában az ördög csatlósait nem szokták szentté avatni, mondom, azzal te ne foglalkozzál, majd most rászoknak. Azt mondta, hogy előbb szoknak rá a kemény drogokra, mint az én szentségemre, de közöltem vele, hogy írdál levelet nekik, hogy előterjesztesz engem, azt mondta, hogy nem tud latinul, mert az holt nyelv, mondom, jó, akkor viselkedjél is úgy, jelesül döggölj meg, úgy közelebb leszel a holt nyelvekhez.

Na, de pakolt, hogy nyaral, meg hogy mindjárt indul, mondom, érezd jól magad és ne hogy beleszakadj a dugásba, azt mondta, hehehe, de jó vicc, mondom, ez nem vicc, mert féltő, hogy amilyen régen láttál már közelről nőt, annyira heves lennél, hogy beleszakadnál, ha most véletlenül akadna egy. Közölte, hogy hevértlenül ne adjak tanácsokat, mert nem értek hozzá. Jó, mondom, de Kisszõrit végképp nem akarok, azt mondta, hogy ez a veszély nem fenyeget, nyugodjak meg.



Jó szórakozást, te köcsög, mondtam neki, miközben rotyogott a zsírja a napon, ahogy izzadva elmasírozott.



Gondoltam, amíg Szóri nyaralni van, addig tönkreteszem a Feketehajút, és épp ezen ügyködtem, amikor mondta, hogy most nincs humora hozzám, mert nagyon melege van, mondtam neki, hogy ekkora köcsög nem lehetsz, hogy nincs humorod hozzám, de kizárt a konyhába és a Kislófaszt hurcolta be magához. Az ajtón túlról üvöltöttem utána, hogy ez életvédelmi szempontból nem volt egy okos húzás, ugyanis, amíg nincs itt a Szóri, addig simán meg tudlak titeket gyilkolni, de a Feketehajú visszajött és azt mondta: tudja, hogy úgysem tenném meg, és tényleg fogjam be a pofámat, különben nem ad enni. Mondtam neki, hogy ne fenyegetsen, megkérdezte, miért is ne, mondom, azért, mert kivégzés lesz, azt mondta, hogy nem lesz kivégzés, hanem próbáljak meg normálisan viszonyulni az emberekhez, akiknek köszönhetem az életem. Mondom, figyeljél rám, és jól figyeljél, mert csak egyszer mondom, el: én vagyok az Alfi, te pedig befogod a szádat. De csak folytatta tovább, hogy nekem hálásnak kéne lennem, mondom, nem hálásnak, hanem halásnak, úgy



ennék egy kis halacskát, de azt mondta, nem annak jött el az ideje, hogy halacskát együnk, hanem annak, hogy megtanuljak viselkedni. Mondjuk erre alaposan rábaszott, mert letéptem a vádliját, a Kislófasz fejét pedig püffedtre vertem, mert én az én Szőrim távollétében is úr vagyok. Mert aki úr, az mindig úr, nem csak akkor, ha vannak vele társak.

A Feketehajú azt mondta, hogy oké, csináljam csak a fesztivált, és addig senyvedhetek a konyhában, amíg a Szőri haza nem ér. Mondom, nem fog hazaérni, mert meghal a víztől, de a Feketehajú azt mondta, hogy nem hal meg a víztől, mert bele sem fog menni. Mondom, szerintem sem, mert nem mer belemenni, ugyanis soha az életben nem tudna kijönni, mert örökké viszsztatuzskolnák az állatvédők, mert azok meg sosem láttak még balatoni bálnát. A Feketehajú meg csak röhögött.



Megjött a Szőri, mondom neki nem barnultál le valami nagyon, azt mondta, ki se ment a napra, hanem helyette zabált meg fröccsöt ivott, mondom, gratulálok, sikeresen ráléptél arra az útra, ami tudod, hogy hova vezet. Azt mondta, nem tudja hova vezet, mondom, oda vezet, hogy egy alkoholista, ingyenélő



sarházi lesz belőled. Mások nyaralás címszó alatt nem vedelni mennek, erre közölte, hogy ő sem vedelt, csak fogyasztott, mondom, kár, hogy nem a testedből fogyasztottál, mert cseppfolyósabb vagy, mint amikor elmentél. Na, de nem is igazán érdekel, hogy érezted magad, inkább panaszkodni szeretnék, hogy a Fekete-hajú nem adja meg a kellő tiszteletet, mondom. Erre azt mondja, hogy egy macskának azért kevésbé kell megadni a tiszteletet, ugyanis csak egy buta állat, kérdezem tőle, hogy hol voltál bazmeg, hát mi az, hogy CSAK egy állat. Csak egy állat a kutya, az egér, a kibaszott dinoszauruszok, de én nem vagyok csak egy állat, ez jól jegyezd meg! Meg azt is, hogy ha te vagy a Fekete-hajú még egyszer szemtelenkedtek, akkor szó szerint is ezt fogjátok tenni, ugyanis egyesével kikapom a szemeteket a helyéről. Azt mondta erre, hogy üres fenyegetésekkel tele van már a padlás, szóval két lehetőségem van: az egyik az, hogy befogom a pofám, a másik pedig az, hogy befejezem a fenyegetést, mert nem áll jól. Mondom, egy kupac föld az jól állna rajtad, bazmeg.



Egyik délelőtt arra ébredtem, hogy egy csomag vár engem, mondtam a Szőrinek, hogy azonnal bontsád



ki, mert ellenkező esetben kénytelen leszek csomót kötni a vastagbeledre, szóval kibontotta, és volt benne porcelántálka meg rengeteg étel. És a faszkalap Szőrinek gumicukor, de gondolom, azt csak azért tették bele, hogy ne érezze úgy, hogy szarba sincs véve. Pedig szarba sincs véve, de nem akartam vele közölni, mert inkább dúskáltam a földi javakban, hemperegtem a szőnyegen, a Szőri mondta is, hogy úgy viselkedem, mint egy ribanc. Mondom, te meg olyan hülye vagy, hogy az Antarktison jégkockát kérnél az aktuális cserébe, tehát jó lenne, ha kussolnál és bontanál nekem mindenből egy keveset. Azt mondta, hogy nem, hanem be fogom osztani, mondtam nem, nem fogom beosztani, ezen összevesztünk. Aztán felszólított, hogy írjak egy köszönőlevelet, amiért valakik gondoltak rám. Írtam is azonnal, és kiderítettem, hogy annak a csajnak is köze van az egészhez, aki Szőrinek írt e-mailt. Ebből még lehet valami, mondtam a Szőrinek, de azt mondta, hogy ebből ugyanaz lesz, mint minden másból. A vállára tettem a mancsom és közöltem vele, hogy büszke vagyok rá, hogy tanul a kudarcokból és nem próbálkozik többé. Persze ez nem igaz, nem tanul ez semmiből, úgyhogy felcsillant a szeme, aztán kitálta, hogy úgy lép majd a következő szintre a kapcsolata a lánnyal, hogy én leszek a közös témájuk. Mondtam neki, hogy az ágyba, amiben majd hálni fogtok, abba nem szeretnék bemenni, de azt mondta, hogy



ennyire előre ne gondolkodjak, mert nem szabad. Előre sírok.



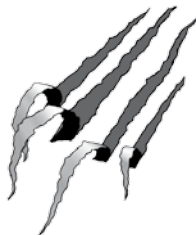
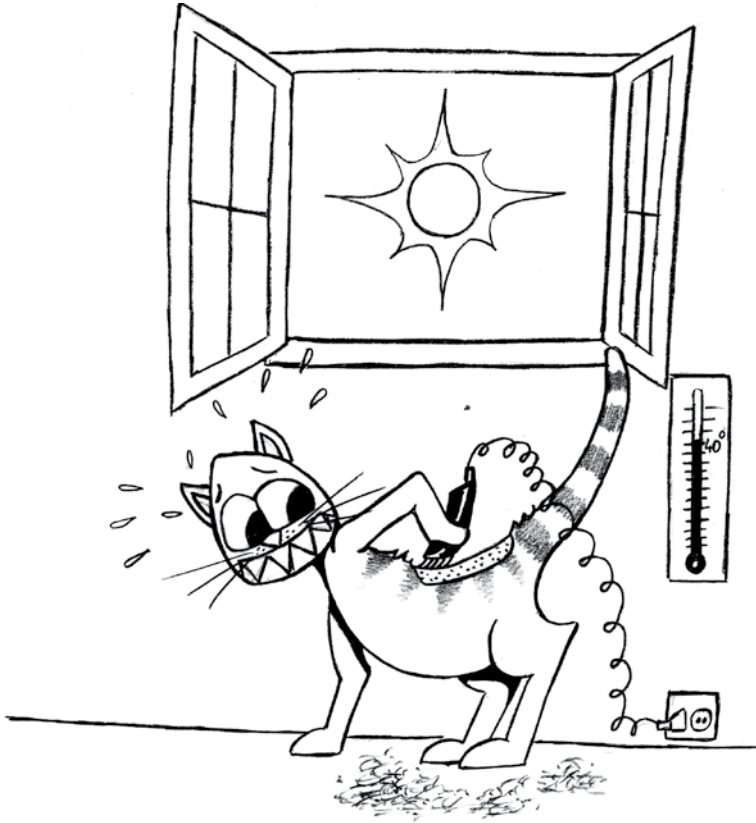
Közölte velem, hogy nem szeret pisában aludni, úgy-
hogy legyek szíves és ne pisáljam le többé az ágycát,
de mondtam neki, hogy sajnós ilyen a természetem,
ahol megérezem a szagod, oda nekem pisálnom kell,
azt mondta, hogy akkor a földön fog aludni, mondom,
az nem annyira nagy baj, mert akkor nem kell felug-
ranom az ágyra, hogy lepisáljalak, hanem egyből vé-
gezhetem a dolgom a fejedre. Azt mondta, szerinte én
ezt nem gondoltam eléggé végig, mert az ágy kényel-
mes és miért akarnám megvonni magamtól a kényel-
met azért, hogy össze lehessen pisálva az egész. Azt is
mondtá, hogy gyilkosság áldozata leszek, és ő lesz a
gyilkos, mert nagyon elege van belőlem, és egyébként
is mennyire undorító az, hogy nyáron a húgyos mat-
racon kell feküdni. Nem kérdeztem meg tőle, hogy
télien ez mennyivel jobb, mert úgy éreztem, hogy vala-
mi ordas nagy faszágot fogok hallani tőle, ami meg is
történt, mert ugyan nem kérdeztem, de felvilágosított,
hogy télen nem pállik be annyira a matrac és kevésbé
bűdös. Gratuláltam neki, hogy annyira igényes, mint



egy ősember, és sok sikert kívántam a leendő párkapcsolataimhoz, de aztán ezen nekiálltam röhögni, mert ugyebár nyilvánvaló, hogy nem gondoltam komolyan a párkapcsolati részt.



JULIUS



Most már végérvényesen kijött a nyár, ki van a pöcsöm is tőle, de annyira, hogy Kislófasszal együtt heverünk, mert olyan melegünk van, hogy verekedni sincs egyáltalán kedvünk. Ezen a Szőri meg a Feketehajú úgy meglepődött, hogy azonnal fényképezőgépet fogtak és csattogtak, mint ahogy Szőri csattog éjszaka, amikor azt hiszi, hogy nem hallja senki. Na, de ez az együtt heverés nem tartott sokáig, mert pofán vágtam Kislófaszt gyorsan, hogy tudja, ki az úr a háznál. Szőri azt mondta, ő az úr a háznál, erre úgy röhögtem, hogy kiizzadtam, úgyhogy neki is lekevertem egy pofont a biztonság kedvéért, hátha kiütöm az agyából a kényszerképzetet.

Aztán egyik nap éjfélkor ért haza ez az életét tekintve siralmas, méretét tekintve hatalmas, mondtam is neki, hogy ha ebből rendszer lesz, akkor vérfürdő lesz és én rendezem. Erre azt mondta, hogy sok volt a vendég a kocsmában, azért történt ez a szörnyűség. Megkértem, hogy legközelebb, ha ilyen történik, vigyen át engem a krimóba és leölöm a picsába az összeset, de felvilágosított, hogy ha nincs vendég, akkor tasakosból is kevesebb jut, és a végén még normális macska alakom lesz, nem olyan, mintha felpumpálna egy szürke szőrmesapkát. Felhívtam a figyelmét, hogy azzal szórakozzon, aki a világra hozta.

A legrosszabb az egészben az, hogy amikor nincs itthon a Szőri, akkor a Feketehajúval vagyok kettesben,



aki a Waldorf nevelési módszert csak hírből ismeri és a híren is röhög, tehát szabályokat állít fel, amiket én megszegek, amiért ő lebasz, ráadásul azt mondta, hogy addig feszítem a húrt, amíg fel nem akaszt rá, úgyhogy nem merek rendesen szórakozni. Ennek Szőri látja a kárát, mert amikor hazaér és olyan fáradt, mint amilyen kövér, akkor játékorát tartok, de mivel már belefásult az életbe, ezért a játékorából játéktízperc, a játéktízpercből pedig „húzz a picsába aludni” lesz.

El vagyok nyomva, mint Szőriben a soványság, úgyhogy kieszeltem egy haditervet, amivel nem a testüket, hanem az idegrendszerüket őrlöm fel. Ugye mondanom sem kell, hogy a Kislófasz már felcsepereedett, és nem engedték, hogy a vérével dekoráljam ki a szobát, tehát együtt élünk, csak külön helyiségekben. Igen ám, de azt játszom, hogy mindig ott akarok lenni, ahol éppen ő van, tehát a kilincsről kilincsre közelítem meg a tartózkodási helyét. Feketehajú azt mondta, hogy a kilincs legalább annyira érző lény, mint én, tehát ne ugráljak rajta a hatalmas súlyommal, mert összetöröm a járólapot, amikor visszaesek rá. Mondtam neki, hogy figyeljél rám, nézz a szemembe, vedd le a szemüveged és meséld el, milyen érzés a retinába vágódó macskakarom, de nem hajlandó megtapasztalni. Szóval, amikor kinyitom az ajtót, akkor Kislófaszra rátámadok, általában nyerek is, ezek rohannak



szétválasztani minket, felcserélik a tartózkodási helyünket és azt hiszik, hogy így lesz egy kis nyugtuk. Hát, a faszt, mert két és fél perc múlva úgy döntök, hogy vissza akarok menni, mert igazából kimenni sem akartam, ezek meg ránganak az idegtől.

Amikor a Szőri hízik a székén, akkor néha csak ordítani szokott, hogy „Alfi, a kurva anyáddal, azzal szórakozz!”, de fél perc múlva már rohan, nehogy a Kislófasz megfosszon a szemem világától. Hát ez a játékom. A Feketehajú azt mondta, hogy kiköt, mint egy kutyát, aztán akaratoskodjak a póráznak. Mondtam neki, hogy a pórázra foglak felakasztani, ha ezt megteszed.

A pórázról jut eszembe, hogy itt volt Szőri apjának a kutyája, ilyen kibaszott pincsi, de akkora, hogy reggelire nem lenne elég, ezek meg babusgatták, tutujgatták, Szőri adott neki a kajámból. Addig csak megölni akartam Szőrit, de akkor már a szeme láttára kiirtani mindenkit, aki a szívének kedves (tehát lepisálni a számítógépét) és csak utána ölni meg. Nem is értem. Úgy kell a kutyát elképzelni, hogy ilyen *aligtestű*, van négy rövid lába, de a feje akkora, mint a buszkerék, kidülled a szeme és mindig a Feketehajú lába alatt lófrál, mert két perc alatt behódolt neki, ahogy egy ostoba kutyától ez elvárható. A Szőri fel is hívta a figyelmem arra, hogy nézzem meg ezt a kutyát és vegyek róla példát, mert egy háziállat így viselkedik, szereti az embert, aki enni ad neki, és nem ott és akkor baszik ki



vele, ahol tud. Mondtam, hogy én ennél azért különlegesebb vagyok. Arra is felhívtam a figyelmét, hogy a hasonló korú fiatal férfiak azért ennyi idő alatt már biztos készültek volna arra, hogy szobára visznek valakit, de neked ez nem sikerült, tehát ne mondd meg nekem, hogy a helyes viselkedés az pontosan milyen. Azt mondta erre, hogy ő éppenséggel készült szobára, csak más meg nem, tehát felesleges ezen gondolkodni, mondom, ebben teljesen igazad van, sőt, világra jönöd is teljesen felesleges volt, te idióta, meg énekeljed, amit szoktál egyébként is, hogy: „Készültem én eleget, másra, mint ami aztán lett.”



Megtudtam a Szőritől, hogy a Feri miket csinál. Persze nem akartam megtudni, de ez nem számít, *ha rájön a mesélhetnék*. Azért néha megértem ezt a balfaszt, hogy nem akar kocsmában dolgozni, mert én sem akarnék, mondjuk én azért nem, mert a rokonaim között istenek vannak, tehát nekem egyébként sem kell.

Tehát a Feri az egy olyan ember Szőri elbeszélése alapján, aki már évek óta nem dolgozik, csak alkalmi munkákból él, és folyamatosan hazudik. Mondtam neki, hogy szerintem ez annyira azért nem kirívó, de csendre intett és folytatta, hogy ez a szerencsétlen



mindig tartozik a kocsmában, de nem csak ott, hanem a banknak is és nem azért, mert az egész világ el-
ne van, hanem azért, mert saját magával baszott ki.
Mondtam a Szőrinek, hogy nem akarok példabeszédet
hallgatni, mert egyáltalán nem érdekel, kinek, minek
és hogyan kéne változtatnia, hogy jobb legyen, de kö-
zölte, hogy most az lenne itt a lényeg, hogy érezzem át
a világban történő szenvedéseket. Mondjuk, szerintem
nem szenvedés azt nézni, hogy egy végletekig leépült
ember motyog egész nap, mert ha annyira szenvedés
lenne, akkor én már rég megszöktem volna. Erre azt
mondta, hogy most nem róla van szó és ne legyek tisz-
teletlen, mert tényleg el szeretné mondani. Gyorsan ki
is rohantam a Feketehajúhoz, hogy ez a köcsög mifé-
le hülyeséggel traktál engem, és szükségem van olta-
lomra, de az meg elhajtott, hogy most nem ér rá velem
foglalkozni, és egyébként is hallgassam meg a Szőrit,
mert akkor előbb szabadulok.

Visszamentem és mondtam neki, hogy jó, akkor
meséljél, az meg mesélt tovább, hogy nem tudja fel-
dolgozni, hogy vannak emberek, akik napról napra
élnek, a családjukat leszarják, és az egyetlen fontos
dolog számukra az alkohol. Kérdeztem tőle, hogy te
most őt sajnálsz, vagy magadat? Azt mondta, hogy őt
is, meg saját magát is. Ferit azért, mert lehetett volna
sokkal jobb sorsa, valaha ugyanis ő volt az egyetlen
villanymotoros izé a környéken. Tekercselő vagy mi.



Szaladt a szekér nagyon. Aztán ilyenekkel dobálózott a Szőri, hogy vadkapitalizmus, hitel, pia stb., azt hiszem, kicsit bele is aludtam, és ott ébredtem föl, hogy a Feri most meg már csak motyogni tud a tekerceselésről, miközben feleseket teker magába. Uff. Saját magát pedig, azt mondja, azért sajnálja a Szőri, mert látnia kell, ahogy emberek, családok mennek tönkre. Mondom, akkor menjél el hittérítőnek vagy ápolónak bazmeg, csak hagyjál már békén ezekkel, mert utálok ilyesmiket hallgatni. Mondjuk nem hatott, mert nem hagyta abba, hanem azon merengett, hogy a Ferinek visszaadták a jogosítványát és most az autóját vették el. És hogy vajon melyik holnap fog indulni a Feri Münchenbe, vagy melyik hétfőn Berlinbe, a tuti kánaánba. Mondom, te egy abszurd színdarabban élsz bazmeg, ne keresél értelmet, mire közölte, hogy bennem nem is találna.



Mutatta a Szőri, hogy pár ilyen faszcallantyú felgyújtott egy kiscicát és falhoz vágta, mondom, neki, menjünk ölni, azt mondta, nem ölünk, mert akkor olyanná válnánk, mint ők. Nézek rá, mint hülye gyerek a szemes szalámira és kérdezem tőle, hogy mikor lettél pacifista? Erre közli, hogy nagy szavak



ezek egy kétéves szájából és bár a szíve mélyén ő is felgyújtaná ezeket a szarházi tetveket, de visszafogja a morális értékrendje. Mondom, az jó, mert nekem ösztönöm van, úgyhogy engedjél el, mert én megölöm ezeket, erre közölte, hogy sajnós nem csak egy ilyen eset van, csak most kivételesen foglalkozik vele a média, úgyhogy hadsereget kéne toboroznom ahhoz, hogy megölhessem őket. Mondom, figyelj bazmeg, engem nem érdekel, de ne mutogass nekem ilyeneket legközelebb, mert feláll a szőr a hátamon és vérfürdőzni támad kedvem.

Apropó fürdő. Bolhás lettem, Szőri azt mondta, hogy egy sötét lelkű tekergő vagyok, egy kóbor veszedelem, mondom, ja bazmeg, kóborlok az egyik szobából a másik szobáig, esetleg néha nagy kegyesen kifáradok enni a konyhába, úgyhogy biztos te hoztad haza, mert simogattál megint valami dögöt. De már úgy viszkettem, hogy a valagam majd' kidőlt, úgyhogy egyből beindult a riadólánc, ami egy láncszemből áll, és az Szőri, és a Feketehajúval hozatott bolhacseppeket. Persze ennek a fasznak csak a pofája jár, mert nincs itthon megint, csak dolgozik örökké, úgyhogy a Feketehajú végezte el a műveletet, így már nincs is bolhám, viszont bolhaszaros a bőröm, úgyhogy Szőri kitalálta, hogy a hétvégén fürdeni fogunk. Mondom, a véredben megfürdök szívesen, kiszlotymogom az alvadó vért az ereidből, amikor elkezdesz kihúlni, bazmeg, de hogy



engem nem fogsz megfürdetni, az kurva élet. Közölte, hogy majd meglátjuk, drága Alfiam, majd meglátjuk.

Ezt a meleget én nem bírom (most nem Szőrire gondolok, hanem a hőmérsékletre), heverek a járólapon, Szőri szerint úgy nézek ki, mint a tűző nap fényében fehéredő kutyaszar, és miközben ezt mondja, ömlik róla a víz, mert kettőt lép és liheg. Állítása szerint nincs melege, csak érzi a meleget, mondom, az azért jó, mert akkor baszni sem akarsz igazából, csak érzed, hogy kéne. Mondta, hogy kussoljak el, mert énbőlőlem biztos már kihalt a készítés és azért hízik, mert a nemződüh nem fogyaszt le, ráadásul nincs senki, akinek imponálni akarnék, tehát elhagytam magam. Mondom, ügyes voltál bazmeg, felsoroltad a saját tulajdonságaidat rám levetítve, úgyhogy takarodj a zivataros picsába.

Így beszélgettünk és közölte, hogy lefekszik, mert holnap újra dolgozni fog, mondom, remélem, szénné égsz a melegtől, de azt ígérte, hogy szombaton egész nap engem fog szeretni, nehogy elhanyagolva érzem magam. Késő, mondtam.



Kérdezem tőle, hogy szakmai előmenetelig hogyan állunk, jelesül, hogy elkészült-e már a könyv, azt



mondta, hogy még nem volt ideje nekiállni, mondom, arra volt időd, hogy nyaralj, lövöldözz a számítógépen, illetve csak járásd a pofádat? Azt mondta, hogy ne aggódjak, van még egy csomó idő, mondom, ha ma végeznél, már az is késő lenne, de mondjuk engem egyáltalán nem érdekel, hogy szakmailag mi a helyzet, az valamivel jobban érdekel ugyanis, hogy ebből mennyi pénzt akasztunk és ebből az akasztott pénzből mennyi tasakosra futja. A Szőri szerint az irodalom helyzete az országban – és itt már be is fostam, mert nem érdekelt, de azért folytatta –, szóval az irodalom helyzete az országban kevésbé jó. Mondtam neki, hogy ne aggódjál, mert te úgysem irodalmat csinálsz, hanem csak ponyvát, erre közölte, hogy ez a baj, mert a ponyva is irodalom, csak őt nem érti meg senki. Mondom, figyeljél ide, ha nyafogást szeretnék hallani, akkor kimennék a Feketehajúhoz és belevésnék a fejébe egy-két körmöt, de mivel inkább azt akarom hallani, hogy ha már téged felkaroltak, akkor mi a frászt fogsz kezdeni ezzel a karolással, mert nekem valójában mindegy, csak ne-hogy éhen haljak. Azt mondta, nem fogunk éhen halni, maximum elmegy posztmodernnek, mondom, az nem tudom mit jelent, ő meg bevallotta, hogy ő sem, de épét hány tőle. Ha érted, mire gondolok ezzel, Alfiam, tette hozzá. Mondom, nem értem, de arra nem válaszoltál, hogy a te könyveddel mi van, mert most ez fontosabb valamivel, mint az, hogy éppen mit hánysz. Azt felelte,



hogy majd neki fog állni. Gondolom, majd akkor, amikor leszokik a dohányzásról is...



Ha a macskák álmodnak, akkor én arról álmodtam, hogy a Szóri fekszik holtan, én pedig a fejéből eszem. Meg is riadtam egy pillanatra, mert ennyi zsír, amennyit ennek a fejéből nyelnék, szóval az biztos rámenne a szívemre, azt pedig nem hagyhatom, úgyhogy felébredtem és mondtam a Szórinek, hogy ha úgy tervezi, hogy a közeljövőben elhalálozik, akkor legyen szíves valami olyan helyen megtenni ezt, ahol nem találok rá, mert nem akarok zsírlerakódást a szívemre. Azt mondta, hogy azt sem érti, miről beszélek, tehát legyek egy kicsit pontosabb és akkor elmondtam neki, hogy mit álmodtam. Közölte, hogy az Álmoskönyv szerint ez azt jelenti, hogy idióta vagyok.

Aztán akkor nem sértegettem már tovább, hanem kérdeztem tőle, hogy a kinti világgal mi a helyzet, mert én ott szétnéznék, közölte, hogy nem akarok én oda kimenni, erre mondtam, hogy van szabad akaratom és ez a szabad akarat azt diktálja, hogy nekem odakint a helyem, ezen összevesztünk, és megint jött a hülye elméletével, hogy mindenki rám vadászik odakint, és



nem mehetek ki. Erre mondtam, hogy bezzeg a Kisló-fasz, az kijárhat, a Szőri mondta, hogy azért, mert az pórias és bírja a kiképzést, mondtam neki, hogy én is bírnám, ha életre neveltél volna, nem cirkuszi állatnak, bazmeg.

Azt mondta erre, hogy ez nem állt szándékában, csak annyira féltett és nem bírta volna elviselni a hiányomat. Közöltem vele, hogy ezzel a mázas dumával nem csak nálam nem, hanem a világon senkinél nem megy semmire, úgyhogy inkább mondja azt, hogy önző geci volt, mert nem akart magának szomorúságot okozni azzal, hogy én elveszek. Erre azt mondja: ja. Felugrottam az ölébe és mondtam, hogy a kurva világ az rád is érvényes, és biztos nem szeretnéd, hogy tönkretegyem az életed, de azt mondta, hogy az már rég tönkre van. Mondom, üdvözöllek a mániákus depresszióban, bazmeg.



Hallom ám, hogy valami kevésbé ismerős csattogás árad ki a szobából, be is rohantam egyből, hogy miről van szó, azt mondta, hogy most éppen nekiállt írni, előtte egy kiló gumicukor, pár doboz cigaretta és több liter kávé, mondom neki, csak így tovább, megyek veled majd a belgyógyászatra, azt mondta, hogy



hagyjam, most nincs ideje ezzel foglalkozni, hogy ki és milyen gyógyászatra megy, mondom, majd ha a mentő elkezd vinni téged, akkor észre fogod venni, de addig biztosan nem. Közben elmentem aludni, ez még mindig a gépnél ült, kattogott, mint a hülye, aztán megint aludtam, de ez még mindig kattogott, mondom, meg fogsz halni, hagyjál a picsába, mondta és kattogott tovább, aztán, amikor a Feketehajú vitte már neki az ételt és még arra sem reagált, akkor felpofoztam, hogy most már jó ötlet lenne, ha befejeznéd, és élnél valamiféle életet. Például kimehetnél vécére, illetve, ha mást nem, legalább egy kis tusfürdőt kenjél magadra, mert nekem túl jó az orrom, te pedig túl büdös vagy, és ez a kombináció olyan ellentéteket fog szülni, hogy a fejedbe húzom a körmöm és megskalpollak a picsába.

De mintha a falnak beszéltem volna, bár a fal az kemény, nem puha a hájtól, viszont ugyanúgy pörög le róla a festék, mint Szóriról az intelem, ezért folytatta és egyszer csak felkiáltott, én már nem tudom milyen nap volt, hogy mennyi idő telt el, de szerintem kurva sok, szóval felkiáltott, hogy: kész vagyok! Mondom, ehhez lesz még sok szava másoknak is, hogy te kész vagy, de azt mondta, hogy a dolog lényegi részével kész van, most már csak baszakodni kell, mondom, ja, hát jobb híján a baszakodás is valami...





Úgy néz ki a Szőri, mint egy zombifilm, kérdeztem is tőle, hogy mi van veled, nugátszelet, meghalsz vagy még szenvedsz egy keveset, erre közölte, hogy ő már nem bírja a munkát, meg a folyamatos stresszt, mondom, végül is igazad van, mert a munka olyan, amit nem lehet bírni, más sem csinálja. Erre jött az, hogy ő nagyságrendekkel többet dolgozik, mint mások. Hát, mondom, annak nagyon örülök, de látszata ennek nincs, mert ugyanolyan dagadt vagy, illetve ugyanolyan hülye, tehát teljesen mindegy, mit csinálsz. Aztán akkor kiselőadott, hogy nem bírja a sok ember szenvedését hallgatni, kérdeztem, hogy mi vagy te, baknővér?, de nem, hanem az alkoholisták folyton panaszkodnak neki, ahelyett, hogy változtatnának az életükön. Abba nem akartam belemenni, hogy ő is ugyanezt csinálja, de nem adott más lehetőséget, tehát belementem, és mondtam neki, hogy te is ugyanezt csinálod, csak cifrábban és még innod sem kell hozzá, mert alapjáraton vagy annyira hülye, mint azok részegen. Szóval itthon meg én vagyok a baknővér. A baknővér az én tájegységemen azt jelenti, hogy olyan, mint a nővér a kórházban, csak pöcse van.



Közölte, hogy erről társadalomkritikai tanulmányokat kéne írni, meg a sok szociológus ahelyett, hogy egy irodában ülve osztaná az észet, inkább jönne el a kocsmába és nézné meg, hogy mi van például a Ferivel. Kérdezem tőle, hogy ki az a Feri, az meg mondta, hogy olyan, hogy harminc pálinkát iszik meg naponta a negyven fokban, és azt hazudja, hogy nem részeg, és még lecseszett, hogy erről már beszélt nekem, nem figyeltem rendesen, pedig amikor ő példabeszédet mond, akkor arra illik odafigyelni. Ezt inkább elengedtem a fülem mellett, és mondtam, hogy nagyon reménykedem abban, hogy nem jutsz a sorsára, de azt is mondtam, hogy szerintem nem számít, hogy mit csinál, mert amíg hozza a pénzt, addig mosolyogni kell rá. Erre mondta, hogy a környék macskáira is mosolygott az anyám, amikor vitték neki az egeret, hogy bagzanának egy kiadósat. Ekkor megfogtam a kezét és mondtam neki, hogy van a tízparancsolat, abban ugyan nincs benne, de figyelj ide rám: isten anyjának a nevét hiába a szádra ne vedd, mert megpucol a nyári villám az udvaron.

Akkor kiment panaszkodni a Feketehajúnak, hogy neki milyen rossz, de az is elhajtotta, mondjuk ezt az elhajtást huszonpár évvel ezelőtt kellett volna megtennie, és akkor nem lenne ez a szituáció, ami van.

Mondta is neki a Feketehajú, hogy drága hülye gyerekem, ez egy munka, ne figyelj oda, de akkor meg



azzal jött Szőri, hogy ő bűnrészesnek érzi magát mások életének tönkretelésében, én pedig azt hittem, ösz-szeszarom magam a röhögéstől, amiért olyan balfasz, hogy simán a lelkére veszi ezt a dolgot, ahelyett, hogy baszna az egészbe, mint ahogy egyébként minden másba az életben.



A Szőrinek születésnapja lett, arra ébredtem, hogy éneklő magának, hogy boldog születésnapot, mondom, gratulálok bazmeg, tényleg, hány éves vagy? Azt mondja, hogy huszonnégy, szóval, huszonnégy évesen magadnak kell énekelned, mert nincs senki, aki énekelné neked. Azt mondta, hogy énekeljem én, mondtam neki, hogy nem tudok énekelni, akkor minek vagy, kérdezte, mondom, milyen kis szúrós ma reggel valaki, annak ellenére, hogy egy magányos szar.

Na, de illően felköszöntöttem, letéptem a vádliját, amikor már torkaszakadtából énekelt és legalább befejezte, mert elkezdett vérezni, ami nagyságrendekkel jobb, mint a hangoskodás. Erre közölte, hogy valójában teljesen mindegy, hogy néz ki a vádlija, mert úgysem megy sehova, mert felesleges, őt senki nem szereti. Mondom, ez pontosan így van, ne is ringasd magad



álomvilágba, inkább arról beszéljél nekem, hogy mi lesz a menü a születésnapodon, sőt, ne is beszélj róla, elmondom én: reggelire egy adag önsajnálát, ebédre szánalom, uzsonnára letargia, vacsorára pedig öngyilkos gondolatok. Erre vagy jó, semmi másra. Azt mondta, nem segít rajta, hogy szembesítem az igazsággal, mondom, inkább szembesülj, mert így legalább tisztában vagy vele. Azt mondta, hogy egyébként is tisztában van vele, viszont nincs ideje gondolkodni rajta, mert folyton dolgozni rohan. Legalább elterelődik a gondolatod.

Végül is túlélte a születésnapját, szerencsére munkával telt, ezért nem kellett egész nap a rinyálást hallgatnom, aminek nagyon örültem. Igaz, annak jobban örültem volna, ha elmegy dolgozni és csak a következő születésnapján jön haza.

Amikor megérkezett, akkor kérdeztem tőle, hogy hány nő köszöntötte fel, azt mondta, hogy több, mint amennyire számított, de közöltem vele, hogy mindez kizárólag azért van, mert az internet kiírja, hogy mikor születtél, mert ellenkező esetben anyádon kívül senki más nem emlékezne rá. Aztán álomra hajtotta azt a bolygónyi fejét.



Kérdeztem a Szőrit, hogy hol vannak a halacskák, mert amikor ilyen meleg van, akkor mindig megy horgászni. Mondta, hogy amióta nincs itt az apja, azóta nem megy horgászni, mert egyedül nem annyira ért hozzá, meg egyedül nem izgalmas, úgyhogy azért nem, de ha szeretném, akkor vesz nekem halat, aztán megsüti. Á, mondom neki, ne fáradj, végül is nem tudom, hogy szeretek-e valamit jobban a halnál, de aztán rájöttem, hogy persze: magamat. De magamat mégsem süttethetem ki, úgyhogy maradnék a halnál és mondtam neki, hogy nekem olyan kell, amit te fogsz, és ezen vitatkoztunk egy darabig, aztán a Feketehajú igazságot tett, olyanformán, hogy megmondta a Szőrinek, hogy takarodjon el valamelyik haverjával horgászni és hozzon nekem halat. Szeretem, amikor fürtöskének megjön az esze egy pillanatra.

Akkor hagyott el a hitem teljesen, amikor megkérdeztem a Szőrit, hogy mit csinál, és azt mondta, hogy bányászik a számítógépen. Nem kérdeztem semmit, mert nekiállt ércekről magyarázni. Egyedül annak örülök, hogy már nincs lejjebb. Remélem.



ASzőri megint kibukott. Kérdeztem tőle, hogy most éppen mi a gond, erre mondta, hogy a kocsmában



a Pista varázspálcázott. Mondtam, hogy ezt nem teljesen értem, sőt, egyáltalán nem értem, illetve megkérdeztem, hogy mennyire részeg. Azt mondta, hogy ő semennyire, és ne gondoljam, hogy ez vicc, mert a Pista tényleg varázspálcázott. Mondtam, hogy akkor építse fel a történetet, kezdje az elején, ne zagyváljon összevissza. Mondta, hogy van a Pista, aki félig hülye. Mondtam, hogy ez egy remek történet, mert egész nap hülyék között vagy, tehát bárkiről lehet szó, de folytatta, hogy most telihold van, aztán ilyenkor mindenki még hülyébb. Szerintem nem is kocsmában dolgozik, hanem állatkertben, mert legjobb tudomásom szerint – és nekem csak legjobb tudomásom van – az állatokra hat a telihold igazán. Azt mondta, ez így van, és éppen ezért sajnáltatja magát napszámba. Mondtam, hogy ne csigázz, akkor meséld, és elmesélte, hogy a Pista kicsit több bort ivott, mint kellett volna, ráadásul gyógyszerekre, és ez a kombináció nem éppen a megváltást hozza el, hanem azt, hogy a delikvens megbolondul, és hanyatt fetreng a kocsmá közepén. Mondta, hogy a többiek itatják naphosszat ezt a Pistát, mert imádják, amikor elkezd műsorozni, és a műsor ma sem maradt el, ugyanis a Pista megpróbált egy bottal varázsolni, imádkozott és átkokat szórt. Mondtam a Szőrinek, hogy érdekesnek találom azt, hogy ilyesmiket eltűrsz azoktól, akiket állítólag utálsz, engem meg kivágsz a szobából, amikor egy kicsit rosszkodom, tehát nem



értem. Mondta, hogy ez azért van, mert velük ellentétben én csak viszem a pénzt.

Tehát, ha jól értettem a történetet, akkor egy örült, aki a hátán pörög és varázsolni próbál, az jobb társaság, mint én. Arra gondoltam, megtanulok én is varázsolni, de azt mondta, hogy már a létezésem is varázslat. Ez jólesett, de folytatta, hogy varázslatos, hogy ennyi idő után még nem ütött agyon.



Kérdeztem tőle, mi a helyzet a könyvírással, mert ez nem elhanyagolható kérdés, azt mondta, hogy még baszakszanak a kézírattal és egyből átkötött az agya oda, hogy belőle majd sztár lesz és szeretni fogják én pedig hörögtem a röhögéstől, mert ránéztem és úgy izzadt, mint kurva a katedrális udvarán. Egy kicsit meg is sajnáltam, de éppen csak annyira, hogy életben hagyjam. Bár, gondolkodtam el, nem biztos, hogy ez a legjobb megoldás, lehet, hogy el kéne pusztulnia, attól minden megváltozna, például nem szenvedne tovább. De akkor ki szeretne engem ennyire? Lehet, hogy a szenvedés és az irántam való szeretete valamelyest összefügg? Ezeken gondolkodtam, amikor kurva melegem lett és elaludtam a Szóri ölében, aki áradozott meg terveket szőtt.





Ha azt mondom, hogy tele van a faszom, akkor az nem fejezi ki teljesen, hogy mit is érzek. Gyakorlatilag, ha felgyújtanám a Szőrit, akkor nem lenne melegebb, hanem hűlné a levegő, ebben biztos vagyok. Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy mi történik odakint. Kérdeztem a Szőritől, hogy mi a helyzet, azt mondta, hogy van ez a felmelegedés meg a károsanyag-kibocsátás, és miközben ezt mondta, dohányzott. Mondtam neki, hogy a fejedet kettéveszem és megtaposom, ha miattad van meleg, de azt mondta, ő nem füstöl annyit, hogy az lyukat üssön az ózonba, mert a gyárkémények meg az autók meg a sok szar, amiről nem tudja micsoda, azok basszák el az egészséget. Javasoltam neki, hogy mi lenne, ha porig rombolnánk mindent, és egy barlangban élnénk ezentúl, de szerintem ez nem jó ötlet, mert ha jó ötlet lenne, akkor már régen porig romboltak volna mindent és egy barlangban lagnának mindannyian. Meg egyébként akkor nem lenne internet és akkor mi lenne?

Jaj, mi lenne, kérdezem tőle, nem tudnál kommunikálni azzal a csajjal, mert élőben olyan gyáva vagy, mint bárki ellenem, tehát ez az egyetlen megoldás maradt számodra. Azt mondta, hogy igazságtalan vagyok,



mert nagyon szívesen beszélgetne vele élőben is. Mondom, ezért nem fogsz vele semmire menni, mert te csak folyton beszélgetni akarsz, semmi mást. A herélt kurva anyád, mondta erre a Szőri, ez az anatómiailag képzett faszkalap.



Mondom, neki, hogy ne vitázzon hevesen, mondta, hogy nem vitázik, hanem érvel, mondom, az nem érv, hogy köcsög vagyok, mert egyrészt nem vagyok az, másrészt pedig, ha az lennék, akkor sem szólhatnál egy szót sem, ugyanis te választottál engem. Ebből eredetmondailag probléma lett, mert azt állította, hogy ő egyáltalán nem választott, hanem a nyakába kapott, mondom, mindjárt a nyakamba kaplak és sálat készítek a bőrödből, te marharépa. Egyébként a vita azon folyt, hogy miért dolgozik ennyit, mert teljesen elhanyagoltnak érzem magam emiatt, azt mondta, hogy ne érezzem magam elhanyagoltnak, mert a munkából lesz a tasakos meg a mobilklíma. Ez teljesen nyilvánvaló hazugság, ugyanis mindjárt jön az ősz, hullanak a falevelek, jön a hideg, szóval ez olyan mobilklíma lesz, ami úgy mozog, hogy évszakonként, te hazug szemét. Erre közölte, hogy nem tehet róla, mert anyagilag nem tud bevállalni egy normális légkondit, hiába dolgozik,



mondom, akkor ne reklamálj, de ő nem reklamál, mondom, tanultál volna még, de ő tanult eleget, mondom, fejezd be, de ő még el sem kezdte.

Kezd kicsapódni az agyán a hülyeség, ami a melegtől van, mert azon panaszkodik, hogy ő heti öt napot dolgozik, amikor pedig nem, akkor baszogatják telefonon, hogy a könyvhöz mit kéne még írni meg hogyan kéne átírni, és hogy az ő művész lelke ezt nem tudja egyszerre feldolgozni. Azt hittem, hogy befosok, amikor ezt meghallottam, hogy művészlélek, mondom neki, hogy te annyira hülye vagy, kössél sálat, növesztél még szakállt, aztán menjél házfalat festeni, ha ennyire művész vagy, te világ legnagyobb siralma. Azt is mondtam neki, hogy ha lesz egy világméretű járvány, aminek az lesz a tünete, hogy szánalmassá teszi azt, aki elkapja, és a beteg kényszerképzetekkel telített álmokat kerget, akkor az kurva élet, hogy *simontamás* lesz a betegség neve. Erre közölte, hogy anyád. Tiéd, az a fekete hajú boszorkány, az.

Az este a Pista meg a többiek olyan részek voltak, hogy az ablakban ülve tisztán hallottam, ahogy énekelnek. Mármint én hallottam tisztán, nem ők énekeltek úgy. Szegény Szőri meg ezek között van, mondtam a Feketehajúnak, hogy gyere ide, röhögjünk együtt a balfasz fiadon, ő erre közölte, hogy nem fogja kiröhögni az egyetlen fiát, mondom, azért ez nem a Jézus, tehát



csak nyugodtan. Természetesen kiselőadás következett (ezek valami pedagógus szakszervezetisek lehetnek), hogy milyen nehéz ott dolgozni, ép ésszel elviselni a sok hülyét, és egyéb baromságokat hallgattam, de hamar elveszítettem az érdeklődésemet, amikor láttam egy csomó csivitelő gecit az ablak alatt a fügefán.



Az a jó a nyarakban, hogy mindenki nyaral, kivéve a Szórit, vagy ha igen, akkor is csak két napot, tehát nem kell engem rábíznia senkire, mert igazából be is baszna, ha rá lennék bízva valakire. Bár ez nem igaz, mert a Szóri is nyaral, de az ilyen kétnapos kiruccanások a szájalom küszöbéről nem jelentenek valami sokat, mondhatni csak egy kis szabadság elgyötört lelkeknek, amikor végre feltöltődhetnek és nem kell a hülyeségeit hallgatnom. Úgy telnek a percek, az órák és a napok, hogy várjuk az őszet. Szóri szokta is mondani, hogy itt van az ősz, itt van újra, mondtam neki, hogy nem vagy te költő, egyetlen dolgot költésél, mégpedig pénzt, mégpedig tasakosra, tehát folyamatosan kus-solva izzadjál, ha kérhetem.

Sajnos nyáron ólomkarmokon vánszorog az idő és lassabban gyógyulnak a sebek Szóri vádliján.





Ez teljesen megvadult. Történt ugyanis, hogy a lány, aki írt neki, az még mindig ír neki, aztán a Szőri meg beszélget vele és szerintem már a jövőt tervezi. Felhívtam rá a figyelmét, hogy lófasz lesz az egészből, nem jövő és akkor azt mondta, hogy ne szóljak bele, mert nem értek hozzá. Szerintem ő sem ért hozzá, aztán azért akarom, hogy ne rohanjon a vesztébe azonnal, ráér arra még egy kicsit, de nem hallgat rám.

Mondjuk ez a csaj sem lehet teljesen normális, de ez más kérdés, meg én nem is akarok ennyire mélyrehatóan foglalkozni a dologgal, mert az életben nem fogok vele találkozni, tehát csupán az érdekel, hogy a Szőri hájas szíve ne törjön megint cafatokra, mert megint én leszek az, akinek hallgatnia kell a nyihogást. Mint már mondtam, nem vagyok én baknővér.

